

ERICA RUTH NEUBAUER

VRAŽDA
V
SÍDLE
WEDGEFIELD

WEDGEFIELD

Prípady Jane Wanderlyovej

ERICA RUTH NEUBAUER

VRAŽDA
V
SÍDLE
WEDGEFIELD

Erica Ruth Neubauer
Murder at Wedgefield Manor

Copyright © 2021 Erica Ruth Neubauer

All rights reserved.

Translation © 2024 Barbora Andrežalová

Cover design © Sarah Gibb

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Z anglického originálu Murder at Wedgefield Manor
(Kensington Publishing Corp., New York 2021) preložila Barbora Andrežalová.

Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,

Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 250. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán Vladimíra Androvičová

ISBN 978-80-551-9516-2

Beth McIntyreovej
Za všetko, navždy.

1

Anglicko 1926

Jedno koleso dvojkoľníka narazilo do zeme, krídla sa neisto naklonili, potom dosadlo aj druhé koleso a malé lietadlo sa vyrovnalo, rútiac sa ďalej po mäkkej poľnej ceste, až kým nemotorne zastavilo. Motor burácal a jeho vrtuľa sa mi mihala pred očami.

Tep sa mi konečne upokojil. Bola som si istá, že havarujeme.

„Na prvé pristátie to nebolo zlé!“ ozvalo sa spoza môjho chrbta. Obrátila som sa a pozrela na muža sediaceho za mnou. „Chcete si to zopakovať?“

Cítila som, ako sa mi na tvári rozťahol úškrn. Áno. Po ničom inom som netúžila, len znova vzlietnuť.

„Stlačte plyn presne tak, ako som vám to ukazoval. Riad'íte pedálmi. Poďme na to!“

Pohla som sa s lietadlom de Havilland dopredu, no nešikovne som manévrovala pedálmi a stroj išiel najprv príliš doprava, kým som ho konečne dostala pod kontrolu. Obrátila som sa a začala rolovať po dráhe opačným smerom, tentoraz so slabým vetrom v chrbte. Celé telo som mala napäté, až kým sa lietadlo nevznieslo do vzduchu a nepreplachtilo ponad koruny stromov. Ani potom som sa nemohla celkom uvoľniť, aj keď som vedela, že

inštruktor má na svojom mieste tie isté ovládače, a keby sme sa ocitli vo vážnych problémoch, prevzal by riadenie.

Mala som pocit, že nás môže anjelský dych vyniesť hore alebo zraziť dole – a tých pár roztrúsených mrakov pod nami by náš pád určite nestlmilo. No vznášajúc sa nad anglickým vidiekom so zelenými kopcami posiatymi pasúcimi sa ovcami, lístím sfarbujuúcim sa dozlata a dooranžova som cítila, ako zo mňa vyprchávajú všetky starosti. Srdce sa mi naplnilo pocitom slobody, voľnosti a nekonečných možností. Po príliš krátkom čase som sa obrátila späť k panstvu lorda Hughesa a vyrovnala som dráhu letu s poľnou cestou vedúcou po okraji jeho pozemku.

Tentoraz pristátie prebehlo oveľa hladšie, obe kolesá jemne pobožkali zem, dorolovali sme a zastavili. Na príľahlej trávinatej ploche sa zhromaždila malá skupinka, ktorá čakala na náš návrat.

„Toto bolo oveľa lepšie! Takmer dokonalé.“ Keď motor zastal, plukovník Christopher Hammond si zdvihol okuliare na čelo a odhalil svoje žiarivé hnedé oči. Vyšvihol sa zo sedadla, zatiaľ čo som si aj ja zdvihla okuliare na koženú prilbu pevne pripnutú na hlave. Nemohla som sa ubrániť úsmevu, ktorý mi odmietal zmiznúť z tváre.

Až kým som nevidela pohľad mojej tety Millie.

„Neviem, prečo trváš na týchto lekciách, Jane.“ Jej hlas sa niesol celou tou diaľkou až ku mne. Kategoricky odmietala priblížiť sa k lesklému žltému dvoj plošníku, akoby ju už len samotná blízkosť mohla zachytiť a vyniesť do neba. „Je to nesmierne nebezpečné. Ak havaruješ a zomrieš, ako to vysvetlím tvojmu otcovi?“ Takmer som sa spýtala, či by toto bolo skutočne najhoršie na tom, keby som zomrela pri havárii lietadla, ale radšej som držala jazyk za zubami.

„Je to úplne bezpečné.“ Plukovník Hammond mi ponúkol ruku a pomohol mi vystúpiť z predného sedadla. Opatrne som stúpila na spodné krídlo a potom zoskočila na zem. „Model Moth má vynikajúce výsledky v oblasti bezpečnosti.“ Hammond na mňa žmurkol a potom sa obrátil k Millie, ktorá tam stála s prekříženými rukami a zamračeným výrazom.

„Ehm.“

Lord Edward Hughes, majiteľ panstva, na ktorom sme stáli, potľapkal Millie po pleci a potom pristúpil k plukovníkovi, aby mu podal ruku. „Dobré predstavenie, Hammond. Chcete si ho niekam zaparkovať?“ Hoci bol lord Hughes o niekoľko rokov starší ako moja teta Millie, bol to stále pekný muž. Mal husté prešedivené vlasy, bol vysoký a štíhly ako jeho dcéra Lillian a láska k prírode a športu dodávala jeho tvári zdravý rumenec. Jeho malý biely psík poskakoval okolo neho, no potom si to rozmyslel a vrhol sa Hammondovi k nohám. Ten sa zohol, poškrabkal ho za ušami a našiel malú palicu, ktorú mu hodil. Rascal vyštartoval za ňou a jazyk mu pri tom plápolal vo vetre.

„Nie, vaše lordstvo. Zatiaľ ho len zarolujem do stodoly. Zrejme budeme musieť doplniť palivo, kým opäť vzlietneme. Stále platí, že chcete ísť dnes popoludní?“ Hughes nadšene prikývol a potom sa páni začali prechádzať okolo stroja a diskutovali o logistike a malých lietadlách. Lord Hughes a plukovník boli dlhoroční známi a Hughes pozval skúseného leteckého inštruktora na svoje panstvo na akúsi výmenu – Hammond dostane predĺženú dovolenku na vidieku a Hughes si uňho zaplatí lekcie lietania.

Zložila som si koženú prilbu a potriasla hlavou, aby som si napravila krátky účes. Stáť opäť na pevnej zemi bolo takmer sklamaním. Odvrátila som sa od mužov

a s úsmevom som sa stretla s Milliným stále rovnako nesúhlasným gánením. Nejestvoval spôsob, ako tete vysvetliť, že vznášanie sa v oblakoch je presným opakom klaustrofóbie, ktorá ma sužovala od svadby. Rovnako ako som jej nemohla vysvetliť, aké hrozné bolo moje manželstvo.

„Vrátíme sa dnu?“ Millie sa bez odpovede zvrtila na päte a ja som musela pobehnúť, aby som ju dohnala.

V sviežom rannom vzduchu som videla svoj dych. Anglicko nám aspoň raz doprialo jasnú modrú oblohu a žiarivý slnečný svit pretínal chlad. S Millie sme prešli po dobre vyšliapanej cestičke medzi domom a stodolou, v ktorej parkovalo niekoľko áut aj lietadlo, s ktorým som práve pristála – lord Hughes mal moth dlhodobo požičaný z jedného kráľovského aeroklubu. Vedľa provizórnej garáže stála stajňa, v ktorej boli teraz ustajnené len dva kone, zvyšok stáda pred rokmi predali.

Prišli sme k sídlu, veľkej budove zo sivého kameňa s portikom a bielymi mramorovými stĺpmi zdobiacimi predný vchod. Bol to veľký a nesmierne impozantný dom, najmä v porovnaní s tehlovými domami natlačenými na seba, na ktoré som bola zvyknutá v Bostone. Prišli sme zo zadnej strany budovy a vošli sme s Millie malým vchodom vedľa kuchyne, kde bol priestor na odloženie našich dlhých vlnených kabátov a šálov. Sadla som si na lavičku, vyzula si ťažké čižmy, ktoré som si požičala od Lillian, stiahla hrubé vlnené ponožky a obula nízke topánky. Kým som skončila, Millie už bola hotová a zmizla v chodbe. Rozhodla som sa, že ju nechám napospas jej nálade, namiesto aby som ju nasledovala.

Strčila som hlavu do vykúrenej kuchyne, kde vzduch prevoniavala aróma čerstvo upečeného chleba. Veľká miestnosť zrejme kedysi slúžila oveľa väčšej domácnosti

a personálu, ale teraz bola výhradnou doménou Marthy Fedecovej. Lord Hughes zmodernizoval niekoľko vecí, aby Marthe uľahčil prácu, vrátane vodovodného systému. Na jednej strane stál najmodernejší sporák, veľký kamenný kozub, zdobiaci druhú stenu, bol teraz zväčša nevyužitý a nad doškrabaným dreveným stolom boli na policiach poukladané hrnce a panvice, ktoré žiarili novotou.

Martha zdvihla zrak od veľkého hrnca bublajúceho na sporáku a pozrela na mňa. „Dnu alebo von, slečna Jane. Veď viete, vynesiete nám spánok.“ Nevedela som, ale poslúchla som a vošla dnu.

„Vonia to tu nádherne, Martha.“

Tentoraz sa rozžiarila. Spod praktickej bielej čiapky jej vykúkali červené kučery. Bola vysoká a štíhla, presný opak, ako by ste si predstavovali takú vynikajúcu kuchárku. Zásteru, zakrývajúcu sivé šaty, mala zaprášenú od múky, ktorou mala umazané aj jedno bledé líce. Už roky viedla domácnosť lorda Hughesa a vďaka jej sviežej pleti a energickému vystupovaniu sa nedalo povedať, či má tridsaťpäť alebo päťdesiat rokov. Alebo niečo medzi tým. Jej nejasný prízvuk, ako aj jej záľuba vo výdatných dusených pokrmoch ma nútili premýšľať, odkiaľ pôvodne pochádza.

„Budete mať z neho na večeru. Spolu s duseným mäsom v paprikovo-paradajkovej omáčke. Zatiaľ však máte v raňajkovom salóne ešte nejaké jedlo, ak ste hladná.“ Usmiala som sa, poďakovala a nechala ju v pokoji pracovať.

Od našich eskapád v Egypte vrátane Millinho blízkeho stretnutia so smrťou sa teta rozhodla, že chce stráviť čas v Anglicku so svojou dcérou Lillian namiesto toho, aby sa vrátila domov do Ameriky, ako sme pôvodne plánovali. So zmenou plánu som s radosťou súhlasila, pretože som

sa chcela lepšie zoznámiť so svojou novou sesternicou, a tak sme sa ocitli na panstve lorda Hughesa na vidieku v Essexe. Bol to pokojný život, pravdaže, ak ste sa nezaujímalí o golf. Lord Hughes dal na svojich rozľahlých pozemkoch vybudovať prepracované ihrisko, na ktorom mohla Lillian trénovať, a presne takto aj trávil väčšinu svojho voľného času. Lillianino nadšenie pre tento šport nepoznalo hraníc, a keď bolo zlé počasie, potrebovala nejakým iným spôsobom využiť svoje palice – preto sa v bývalej veľkej sále zriadilo tréningové odpalisko.

Mňa tento šport vôbec nezaujímal. Vlastne ani žiadny iný šport.

Dni na panstve Hughesovcov, ktoré rodina s láskou nazývala Wedgefield, mi pripadali jeden ako druhý, na míle vzdialené od nebezpečenstva a vzrušenia, ktoré sme zažili na výlete v Egypte. Ticho bolo spočiatku akousi úľavou, ale tá rýchlo pominula a nahradil ju neposedný nepokoj, ktorého som sa nevedela zbaviť. Našťastie bol poruke plukovník Hammond, ktorý ma učil lietať – každé ráno, ak to počasie dovolilo, sme vzlietali do výšin. Za dva týždne od nášho príchodu som už nalietala dvadsať hodín a pri vzletoch som sa cítila oveľa sebaistejšie. Dúfala som, že čoskoro sa budem cítiť rovnako prirodzene aj pri pristávaní.

Popoludní som sa buď prechádzala po areáli, alebo som sa v Hughesovej útulnej knižnici schúlila do kresla s dobrou knihou. Lord Hughes mal vynikajúci výber súčasných románov, a tak som si našla niekoľko záhadných vrážd, ktorými som si krátila čas strávený na zemi. Dokonca ani vyriešenie skutočnej vraždy neoslabilo moju vášeň pre tento žánr.

Myseľ mi zablúdila k tej nedávnej záhade a k svojmu partnerovi, ktorý mi ju pomáhal objasniť, no rýchlo som

tú myšlienku zahнала. Nemalo ma prečo trápiť, čo má Redvers za lubom, ba dokonca ani to, kde na svete sa práve nachádza. Od môjho príchodu do Anglicka som o ňom nič nepočula a ani som to neočakávala. Rázne som pokrútila hlavou a vybrala som sa do raňajkového salóna na malé občerstvenie po lietaní.

2

Popoludnie ubehlo v lenivom tempe a po príjemnej večeri sa naša partia presunula na večer do salóna.

Zapálil sa oheň, ktorý zahnal jemný chlad, čo sa prikradol, keď slnko kleslo za kopce. Lillian a jej priateľka Marie sa okamžite presunuli k novému rádiu a začali sa hrať s ciferníkmi.

„Teta Millie, nechceš si zahrať madžong?“ Podišla som k stolu pri ohni, kde už bola pripravená hra.

„Iba ak lord Hughes bude súhlasiť, že sa k nám pridá.“ Millie mu venovala vzácny úsmev a on jej ho opätovoľ. Práve v takýchto chvíľach som uvažovala, či sa medzi Millie a lordom Hughesom znovu nerozhorelo to, čo pred rokmi. Ešte vždy som nevychádzala z úžasu, že moja nízka, bacuľatá teta s ostrým jazykom mala románik s týmto príjemným aristokratom – ktorého výsledkom bola Lillian.

Mimovoľne som vystrúhala grimasu a usúdila som, že bude najlepšie, ak sa nad tým nebudem príliš zamýšľať.

„Isteže.“ Lord Hughes sa obrátil k nám. „Plukovník Hammond, pridáte sa ako štvrtý do partie?“

„S radosťou.“

Sadli sme si k hre a teta Millie začala miešať kamene,

nazývali to „štebotanie vrabcov“. Keď nám začala kamene rozdávať, do miestnosti vošiel kapitán Simon Marshall a pripojil sa k Lillian a Marie. Dievčatá sa práve prehrabávali vo veľkej kope platní pri gramofóne, lebo v rádiu ich nič nezaujalo. Lillian Simona veselo privítala a hneď mu začala podávať platne, aby jej ich pomohol roztriediť. Mladý muž bol pekne upravený, mal košeľu s vyhrnutými rukávmi a tvídové nohavice so štýlovými hnedými trakmi. Bol jedným z niekoľkých veteránov, ktorých lord Hughes zamestnával na panstve. Ako som pochopila, Simon sa staral o autá a všetky stroje, pretože počas vojny slúžil ako letecký mechanik, kým ho nepovýšili na leteckého kapitána. Nestrávil som s mladým mužom veľa času, ale zdalo sa, že je pre rodinu nenahraditeľný.

Lord Hughes zahral svoj ťah, zatiaľ čo dievčatá pustili džezovú platňu z klubu Kit-Cat. Simon odsunul niekoľko čalúnených kresiel na kraj miestnosti a striedavo vytancoval každé dievča do rytmu šialeného charlestonu, hoci každému bolo jasné, že dáva prednosť Lillian. Kútikom oka som trojicu sledovala a videla som, že aj Marie si všimla, ako sa Simon osobitne venuje Lillian. Keď ich pozorovala pri tanci, oči mala prižmúrené a ruky prekrížené na hrudi. Simonovej dobrej nálade a šarmu na parkete sa však ťažko dalo odolať, a keď prišiel rad na Marie, aby to s ním roztočila, Simon ju opäť primal k úsmevu.

„Trojica!“ zvolala Millie. Už po prvom ťahu mala trojicu piatich kruhov. Obrátila som pozornosť späť na hru.

Rozbehlo sa ďalšie kolo, a kým lord Hughes skúmal kamene, ktoré mal na ruke, Millie sa obrátila na Hammonda.

„Takže, plukovník Hammond, vy ste slúžili počas vojny ako pilot?“ Zaujímalo ma, kam Millie touto otázkou smeruje.

„Presne tak,“ odvetil plukovník a zamrivil sa na stoličke.

Videla som, že o svojom pôsobení vo vojne nerád hovorí, rovnako ako mnohí iní veteráni.

„A nikdy ste sa neoženili?“

Prevrátila som oči. Jej snaha dostať ma opäť pod čepiec bola vždy nesmierne priehľadná.

„Oženil, ale po vojne sme sa rozviedli,“ odpovedal vyrovnaným hlasom a zdvorilo sa na Millie usmial.

Takmer som sa zasmiala na bolestnom výraze na tetinej tvári. Plukovníkovo vyhlásenie náhle ukončilo jej výsluch, čo určite vedel – Millie by nikdy neschválila, aby som sa vydala za rozvedeného muža.

Millie sa znova sústredila na svoje kamene a Hammond vstal. „Dá si niekto niečo na pitie?“

„Ja by som si dala.“ Venovala som Hammondovi ospravedľujúci úsmev. „Gin rickey, ak budete taký láskavý.“ Plukovník na mňa žmurkol a vybral sa k dobre zásobenému barovému vozíku, kde sa k nemu rýchlo pripojil lord Hughes. Hammond mal bezstarostnú povahu a nedal sa len tak niečím vykoľajiť – to som si overila aj pri našom spoločne strávenom čase počas lietania. Nemyslela som si, že by ho Millina otázka skutočne rozrušila, ale aj tak ma mrzel jej nešikovný pokus nastražiť na mňa pascu. Opäť. Millie odmietala akceptovať, že nemám záujem o druhé manželstvo a som celkom spokojná so svojou ťažko získanou slobodou. A hoci bol plukovník príťažlivý – s tými hnedými vlasmi a príjemnými súmernými črtami –, bol rovnako vysoký ako ja. Keby sme sa postavili chrbtom k sebe, možno by som bola aj o centimeter vyššia.

Okrem toho tu bol ten vysoký a zdrvivý krásny muž, ktorý ma neustále mátal v spomienkach. Aj keď som akékoľvek myšlienky naňho zahнала, len čo sa objavili.

Hammond sa vrátil s mojím ginom rickey a nejakým iným koktailom vo vysokom pohári pre seba. Lord

Hughes priniesol whisky so sódou pre Millie a pre seba čistú škótsku. Ako poznám lorda Hughesa, bola to drahá jednosladová whisky, ktorá dozrievala desaťročia v nejakom luxusnom sude. Bol to jednoduchý, pragmatický muž, no vedel oceniť kvalitný alkohol.

V tomto smere mali s Millie veľa spoločného.

Počas prestávky v hre teta upriamila pozornosť na mladých ľudí, ktorí bláznivo tancovali na druhej strane miestnosti. Sledovala, ako Simon roztočil Lillian a potom ju zaklonil takmer po zem a oči mu pri tom zabúdili do jej hlbokého výstrihu. Priam som cítila, ako sa Millie vedľa mňa naježila. Hudba na chvíľu ustala a Simon s Lillian sa zvalili na stoličky vedľa Marie, tváre mali začervenané a smiali sa.

„Edward,“ Millin silný hlas sa niesol celou miestnosťou. „Myslíš si, že je vhodné, aby sa jeden z tvojich sluhov stýkal s dievčatami?“ Nevdojak som zatajila dych a všetci v miestnosti stuhli.

Všetci okrem Simona. Mladík len na okamih zmeravel a vzápätí vyskočil na nohy. Zvyčajne príjemné črty mal teraz zvrátené od zlosti. Tvár mu očervenela takmer do odtieňa zrelej paradajky a so zaťatými päsťami vyrazil k nám.

„Čo vy o tom, dočerta, viete?“ zrukol.

3

Millie vytreštala oči a opatrne položila kameň, ktorý držala v ruke, nespúšťajúc zrak z náhle dynamickej postavy pred sebou. Štrngnutie kameňa o stôl sa rozľahlo tichou miestnosťou ako výstrel z pištole.

„A koho vôbec zaujíma, čo si vy Američania o čomkoľvek myslíte?“ Simon sa zastavil len pár krokov od stola, päste zaťaté pri bokoch. „Čo ste vy Američania pre nás kedy urobili? Ha? No povedzte, veľ'avážená pani Arogantná.“ Simonov hlas neustále silnel, a keď dohovoricel, jeho zrýchlený dych ostal jediným zvukom v salóne.

Plukovník Hammond pokojne vstal od stola, podišiel k Simonovi a položil mu ruku na plece. Simon ju striasol, ešte vždy funiac od zlosti, ale Hammond pred ním naďalej mlčky stál a vyrovnane naňho hľadell. Po chvíli zúrivosť zo Simona sčasti vyprchala a on sa prudko zvrchol na päte a vyšiel z miestnosti.

Po pár sekundách som konečne vydýchla, ani som si neuvedomila, že som stále zadržovala dych.

„Millie! Ako si mohla?“ ozval sa do ticha Lillianin vzlyk. Jej obviňujúci tón ma prinútil zamyslieť sa, že Simonovu pozornosť možno vítala. Z Millinej tváre som vyčítala, že uvažuje rovnako a vôbec sa jej tá vyhliadka nepáči.

Lillian ešte raz vzlykla a vybehla z izby. Millie sa chystala vstať, no lord Hughes jej položil ruku na plece.

„Nechaj tak,“ povedal jej potichu. „Budú v poriadku.“

„Si si istý?“ Millie sa neisto usadila späť na stoličku a zložila roztrasené ruky do lona. „Neviem, či by mala byť s tým mladým mužom osamote. Aký je prchký!“ Málokedy som videla Millie takú vyvedenú z miery, ale vedela som, že láska k Lillian ju zmenila, v niečom obmäkčila. Vedela som však aj to, že zrejme neprizná žiadnu zodpovednosť za jeho výbuch.

Hammond sa vrátil k nášmu stolu. „O chvíľu sa upokojí. On len... rýchlo vzbĺkne.“ Vzápätí sa odmlčal a bolo vidieť, že zvažuje, koľko toho povedať. „Po vojne je to pre mnohých mužov ťažké.“

Chvíľu sme boli všetci ticho, kým sa Millie opäť nenaštartovala. „Ale čo mal na mysli tými Američanmi? Veď sme rozhodne odviedli svoj diel práce. Prečo je voči nám taký... jedovatý?“

Hammond a lord Hughes si vymenili krátky pohľad a mne bolo jasné, že je v tom viac, než boli ochotní prezradiť. V duchu som si poznamenala, že sa Hammonda na túto záležitosť opýtam neskôr. Možno by mi rozpovedal celý príbeh – vedela som, že lord Hughes by odmietol „obťažovať dámy“ takýmito podrobnosťami.

„To ste rozhodne odviedli,“ chlácholil ju lord Hughes. „Zabudnime na celú tú záležitosť, dobre? Nedovoľme, aby nám to pokazilo večer.“ Millie si povzdychla, neurčito mávla rukou a siahla po svojej whisky so sódou. Trochu ma prekvapilo, že sa nedožadovala ďalšieho vysvetlenia, ale očividne bola rozptýlená myšlienkami na Lillian.

Keď sme s námahou obrátili pozornosť späť na hru, nočné ticho prešlo burácanie motora. Svetlá jedného z vozidiel lorda Hughesa sa rozliali po oknách obývač-

ky, keď sa rútilo po príjazdovej ceste a spod kolies mu odletoval štrk. O chvíľu sa vrátila Lillian, tvár mala bledú a strhanú.

„Nuž, zdúchol. Opäť.“

Lorda Hughesa zrejme nijako neznepokojovalo, že jedno z jeho drahých áut práve veľkou rýchlosťou ufujazdilo z panstva. „Vyšumí a o pár hodín sa vráti. Vždy to tak robí.“ Venoval Lillian upokojujúci úsmev a opäť sa sústredil na svoje kamene. „Postupnosť,“ zahlásil a vyložil pre seba sériu kameňov.

Marie chodila sem a tam popred gramofón, ale teraz podišla k Lillian a odviedla ju od dverí späť k prehrávaču. Lillian si sadla a neprítomne hľadela von oknom, zatiaľ čo Marie sa ju snažila zlákať späť na parket. Napokon to vzdala, zvalila sa do kresla vedľa nej a nechala platňu len tak hrať. Zapálila si tenkú cigaretu a v tichosti ju vyfajčila.

Aj ja som sa na chvíľu zahľadela do neurčitej tmy za oknami a trochu som sa zachvela. Dúfala som, že Simon bude šoférovať opatrne.

Nasledujúce ráno som sa zobudila o niečo neskôr ako zvyčajne. Po tom večernom rozruchu sme sa s Hammondom rozhodli odložiť náš zvyčajný skorý ranný let na neskoršie a musím priznať, že som bola rada za čas navyše v posteli. Trvalo mi dlhšie ako zvyčajne, kým som zaspala, uvedomila som si, že čakám na zvuk vracajúceho sa auta. Toho mladého muža som nepoznala, no aj tak som sa obávala o jeho bezpečnosť. Zaujímalo ma, či mala Millie problémy so spánkom, keď ho rozčútilo práve jej poburujúce vyhlásenie; na jej mieste by som sa cítila zaňho aspoň trochu zodpovedná. Ako som ju však poznala, pochybovala som, že sa nad tým hoci len na okamih zamyslela.

Obliekla som si jednoduché pletené šaty, opláchla sa a zamierila do raňajkového salóna. Priestor bol zaliaty teplým svetlom, ktoré sa odrážalo od zlatistej farby stien. Na stenách viseli portréty vážne sa tváriacich mužov a žien – predpokladala som, že sú to predkovia lorda Hughesa – a pozorovali nás pri jedle. Keď som si na vedľajšom stole nabrala na tanier vajíčka, hrianky a plátok anglickej slaniny, posadila som sa oproti Lillian, ktorá neprítomne prehŕňala na tanieri fazule v omáčke.

„Dobré ráno, Jane.“ Plukovník Hammond mi venoval srdečný úsmev a sadol si na miesto po mojej ľavici.

„Aj vám dobré ráno, Chris.“ Hammond už na druhý deň našich kurzov lietania trval na tom, aby som ho oslovovala krstným menom. Zbadala som, ako teta Millie, sediaci o kúsok ďalej, pri tom familiárnom oslovení zdvihla obočie a vykrivila jeden kútik úst v samoľúbom úsmeve, no vzápätí si spomenula na jeho priznanie z predchádzajúceho večera a hneď sa zamračila. Vrátila som sa k svojej rannej káve a viac som si ju nevšimala.

Lord Hughes si prezeral stránky *The Morning Post*, jedných z troch novín, ktoré denne dostával. Občas spustil ruku pod stôl a podstrčil kúsok jedla Rascalovi, ktorý bral svoju úlohu zohrievača nôh veľmi vážne. Napätie z predošlého večera sa ešte úplne nerozptýlilo a jedli sme mlčky, jedinými zvukmi bolo cinkanie príboru a šuchot novín. Práve som sa chystala ospravedlniť, keď nečakaný hlas od dverí prerušil ticho.

„Dobré ráno, vospolok. Dúfam, že neruším.“ Srdce mi pri tom hlbokom dunivom hlase vyskočilo až do krku a pomaly som sa obrátila tvárou k jeho majiteľovi.

Redvers.

4

Tep mi na okamih zastal a potom sa bláznivo rozbehol a ja som uvažovala, či vyzerám tak hlúpo nadšene, ako som sa zrazu cítila. Keď som však zbadala jeho tvár, hneď mi bolo jasné, že sa niečo stalo. Venoval mi krátke, srdečný úsmev, ale jeho výraz opäť potemnel, keď sa obrátil k ostatným prítomným sediacim za stolom.

„Rada vás vidím, pán Redvers,“ pozdravila ho Millie. „Poznáte sa so všetkými?“

„Myslím, že áno.“

Sotva som vnímala slová. „Čo sa deje? Stalo sa niečo?“ spýtala som sa.

Pozrel sa na mňa a potom na lorda Hughesa. „Stala sa nehoda.“

Millie zalapala po dychu a počula som, ako vidlička buchla o stôl. Obrátila som sa a všimla som si, že Lillian celá zbledla.

„Simon,“ zašepkala. Marie jej prikryla ruku dlaňou, ale Lillian ju striasla a zovrela si obe ruky v lone.

„Neviem, kto to je, ale neďaleko odtiaľto sa stala auto-nehoda. Obávam sa, že vodič neprežil.“

Nepochybovala som o tom, kto je vodič, a pohľad okolo